

стария егоистъ. Това било знакъ; веднага другитѣ последвали примѣра ѝ. Започнала страшна борба и стариятъ вълкъ, колкото и да се борилъ и бранилъ, билъ задушенъ отъ младитѣ. Но, уви, наследството го нѣмало: въ разгара на борбата, единъ отъ вълцитѣ пипналъ заека и го изялъ. Когато ядѣтъ имъ миналъ, вълцитѣ дошли на себе си и тръгнали на път. Не имъ било весело: да не ядешъ нѣколко

Заякъ

денонощия — не е шега. Докато гонѣли заяка и докато се биели, тѣ не забелязали, че почнало да съмва; а дене не се търси храна. Нѣмало какво да правятъ — трѣбвало да се прибератъ нѣкжде на почивка.

Но, какво е това? Изсвирилъ рогъ. Вълцитѣ спрѣли; старата вълчица наострила уши. Сърдцето ѝ забило силно; тя познавала този ужасенъ сигналъ и хукнала къмъ гората. Далечъ тамъ стояли единъ